

се чернѣе отъ страни. Спрѣли се и почнѣли да разглеждатъ.

— Това като че е вълкъ — обадилъ се тихо единъ отъ тѣхъ.

— Какъвъ вълкъ! Това е Симо, — забѣлѣжилъ други.

Вълкътъ, като видѣлъ огъня, скочилъ.

— Братя, вълкъ, вълкъ! По-тихо!

Вълкътъ стоялъ безъ да се помръдне. Селянитѣ отивали все по-близу и по-близу . . .

— Уха — а — а! Дръжте го! — завикали изведнѣжъ всички съ единъ гласъ.

Вълкътъ показалъ остритѣ си зѣби, погледналъ на селянитѣ и хукналъ къмъ гората. Но въ това врѣме два куршума изсвирили край него и вълкътъ падналъ въ снѣгътъ.

Селянитѣ дошли при Сима, обръщали го на тѣй, обръщали го на инѣкъ, но той се не мръдвалъ. Единъ отъ тѣхъ си турилъ ржката въ пазвата му — било топло.

— Живъ е, живъ е още! — развикали се всичкитѣ и захванѣли да го триятъ съ снѣгъ. Симо си отворилъ очитѣ . . .

Ехъ, колко хубаво бѣхъ заспалъ! Защо ме събудихте? — продумалъ Симо, като взелъ да оглежда селянитѣ.

— Какво ти е Симо? Ела въ себе си! — казали селянитѣ.

— Къдѣ съмъ азъ? . . . Боже, Господи! Да не съмъ въ гората? — разсѣяно попиталъ Симо.

— Ти си въ полето Симо, хайде да си вървимъ!

Едни отъ селянитѣ се завзели да издигатъ Сима, а други отишли при вълка. Той лежалъ прострѣнъ на снѣга. Обърнали го — тежи. Довели шейната и слѣдъ единъ часъ Симо и вълка ги довели въ селото.

— Мамо, дошли, дошли! — завикали съ единъ гласъ дѣцата, като чули шейната че искрипяла на двора.

Жената искочила по-скоро.